

FUNDACJA GENERAL ELŻBIETY ZAWACKIEJ
Archiwum i Muzeum Pomorskiej Armii Krajowej
oraz Wojskowej Służby Polek
87-100 Toruń, ul. Podmurza 93, tel. 0048 56 65 22 186
e-mail: rapak@wp.pl; www.zawacka.pl

poprzedni nr 502/1137

X4105 f

T. Ch. '98 op.

Teodorczyk Waldemar
Ksandra Teodorczyk (córka)

- 100 Toruń

poza Pom.
Lipno Warszawa

POZ-AK

+ Teodorczyk Mieczysław
v. Opolski Tadeusz
ps. „Roman”, „Kamori” i in

M-502/1137 Pom.

SPIS ZAWARTOŚCI
TECZKI

Teodorczyk Wiesław

Twr-502/1137 Pom.

poza Pom. Lipno Warszawa 902-AK

I./1. Relacja k. 9 s. 1-9

I./2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące relatora —

I./3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące relatora —

II. Materiały uzupełniające relację k. 6 s. 1-8

III./1. Materiały dotyczące rodziny relatora k. 4 s. 1-4

III./2. Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r. —

III./3. Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945) —

III./4. Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 —

III./5. Inne ... —

IV. Korespondencja

.....
.....
.....

V. Nazwiskowe karty informacyjne k. 20

VI. Fotografie obywateli i monografii

1/1. Relacja - Teodorczyk Mirosław

1. Biogram - relacja kopia napisu, brak autora k. 3 s. 1-3
2. Biogram - relacja autorstwa Waldemara Brendy, kopia napis k. 3 s. 4-6
3. Pptk Mirosław Roman Teodorczyk, Wspomnienia o synu o ojcu, opr. Waldemar Jesy Teodorczyk, Wrocław, październik 1998, napis, kserokop. k. 3 s. 7-9

X Kumer? E/1111

WIODORCZYK MIECZYSLAW ROMAN (1899-1944), przybrane nazwisko

Tadeusz Opolski, pseudonimy: "Miecs", "Namur", "Roman".

Oficer służby stałej piechoty WP: kapitan (1932), major (rozkaz Dowódcy AK L.65 z 11 listopada 1942), podpułkownik (pośmiertnie rozkazem Dowódcy AK ze stycznia 1945).

Urodzony 28 lutego 1899 r. w Łodzi, syn Adama i Pauliny z domu Biederman. Uczył się od 1906 r. w szkołach łódzkich do wybuchu I wojny światowej w 1914 r. Od 1916 r. kontynuował naukę w Piotrkowie Trybunalskim, a od 1917 r. w gimnazjum w Łodzi pod Sulejowem, gdzie należał do tajnego skautingu.

W listopadzie 1918 r. wraz z grupą harcerzy uczestniczył w rozbrajaniu Niemców w Sulejowie i w tymże miesiącu wstąpił ochotniczo do WP. Początkowo służył w 26 pp, a od stycznia 1919 r. w Zarsędzie Kwaterunkowa Garnizonu Piotrków. Po ukończeniu Szkoły Podoficerskiej w Dęblinie (lipiec-październik t.r.) i Szkoły Podchorążych Piechoty w Warszawie (październik 1919-lipiec 1920) został przydzielony do 85 pp Strzelców wileńskich, gdzie dowodził plutonem i kompanią. Po zakończeniu działań wojennych pełnił różne funkcje w 5 pp stacjonującym w Nowej Wilejce k. Wilna m.in. adiutanta pułku. W 1922 r. ukończył kurs WP w Poznaniu, a w 1923 r. kurs metodyczno-oświatowy w Wilnie. Od 1934 r. dowódca kompanii 14 pp w Włocławku.

W latach 1935-1937 Komendant Pw i WP na powiat nieśzawski w Aleksandrowie Kujawskim. W 1938 r. ukończył Centrum Wychowania Piechoty w Rembertowie. W tymże roku z 14 pp brał udział w operacji szolizantkiej.

W kampanii wrześniowej 1939 r. dowódca 2 kompanii Batalionu Obrony Narodowej "Starogard" w składzie Oddziału wysłanego "Wisła", a następnie 24 pp 27 DP Armii "Pomorska". W końcu września w okolicy Sochaczewa został ciężko ranny (przestrzelenie lewego płuca) i dostał się do niewoli niemieckiej, ale udało się zbiec ze szpitala. W konspiracji od listopada 1939 r. na terenie pow. Włocławek i sąsiednich tworzył Pułk Ziemi Kujawskiej. W 1940 r. przeniósł się na teren północnego Mazowsza. Poszukiwany listami gończymi ukrywał się w Płocku i Sierpcu pod nazwiskiem Tadeusz Opolski. Był współorganizatorem Polskiej Organizacji Zbrojnej na tym terenie, komendantem Obwodu Sierpc, a od sierpnia 1941 r. komendantem Okręgu III Mazowsze POZ.

1/1/2

Po scaleniu tej organizacji z AK (maj-1942) został przeniesiony do Warszawy i mianowany szefem Wydz. III w mieszczącej się tu siedzibie Kedy Podokręgu Północnego (kryptonimy: "Królewice", potem "Olsztyn") Obszaru Warszawa AK, a według niektórych źródeł także następcą komendanta podokręgu, ppłk. Tadeusza Tabaczyńskiego ("Kurpa"). Wykładowca również w konspiracyjnej Szkole Podchorążych Rezerwy Piechoty. Mieszkał wówczas (nadal pod nazwiskiem Tadeusz Opolski) przy ul. Mokotowskiej 6. Aresztowany 17 lutego 1943 r. na rogu ul. Marszałkowskiej i Wileńskiej, więziony był kolejno w Alei Szucha, Modlinie, Płocku, Poznaniu, Rydzanowskiej i Berlinie. Okrutnie sterturowany, został powieszony 4 lutego 1944 r. w Forcie III w Pomiechówku. Pochowany na miejscowym cmentarzu (na nagrobku mylna data śmierci: 16 lutego).

Na jego cześć grupa likwidacyjna Okręgowego KMF m. st. Warszawy, utworzona w grudniu 1943 r. i dowodzona przez jego wierzniaczego podwładnego z POK Stanisława Sękowskiego "Rugia", została nazwana: Grupa Bojowa "Roman".

Odmianowany Krzyżem Walecznych i pośmiertnie Virtuti Militari V klasy (rozkazem Dowódcy AI ze stycznia 1945 r.).

Podpisywane przesłanki jako komendanta Okr. III Nazwane POK rozkazy, przechowywane w Muzeum Ziemi Masowickiej w Płocku, ekspozowane były na wystawie "Złoty wiek wojnie światowej" (styczeń-marzec 1980).

Jego od 1923 r. żona Władysława z domu Wirpigo (1900-1963) została aresztowana w listopadzie 1950 r. we Włocławku w związku ze sprawą S. Sękowskiego i w kwietniu 1951 r. skazana przez wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie na 7 lat więzienia. Wyrok odbywała w więzieniu przy ul. Kutusowej w Warszawie i w więzieniu kobiecym w Fordonach. Zwolniona w styczniu 1955 r. ze względu na zły stan zdrowia.

Mieli dwoje dzieci, córka Aleksandra (ur. 1926), łączniczka VII Wileńskiej Brygady AK, po ukończeniu studiów polonistycznych na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu (1951), pracowała jako nauczycielka, w 1967 r. przechodząc na emeryturę.

Syn Waldemar (ur. 1926), żołnierz VII Wileńskiej Brygady AK, więziony od listopada 1950 do marca 1952 r. uzyskał następnie dyplom agr inżyniera wódkiennictwa na Politechnice w Łodzi (1963) pracując w Zakładach Celulozowo-Papierniczych we Włocławku. Od 1977 r. na rencie inwalidzkiej.

AWIH: III/21/12, k.79,96; ^{CAW:}teczka osobowa nr 2620, akta Krzyża i Medalu Biedności- właski odrzucone t. 563;

3/1/3

Materiały w posiadaniu córki Aleksandry Teodorczyk i syna Waldemara Teodorczyka; - Juszkiewicz R. "Mławskie Mazowsze w walce (1939-1945)", Warszawa 1968 (tu imię: Roman); Kryśka-Karski, Materiały, s. 3-9, Londyn 1983, s. 70; Nowak J. "Kurier z Warszawy", Londyn 1978, (tu imię: Roman i mylnie stopień wojskowy w 1943: kapitan); Ptasinski J. "Na północ od Warszawy". Szkice z dziejów ruchu oporu 1939-1945, Warszawa 1984 (tu mylnie: Roman Teodorowicz); Reymont S. "Początki organizacji "Racławice", "Więź", 1987, nr 5, s. 94,95; Truszkowski S. "Z dziejów organizacji formacji Obrony Narodowej w Siłach Zbrojnych II Rzeczypospolitej", cz.2, "WFH", 1970, nr 1, s. 307; -Informacje Mieczysława Kiełbińskiego; Ciechanowski K. "Armią Pomorska", Warszawa 1983, s.73,256.

(Waldemar Breda)²

Teodorczyk Mieczysław Roman, nazwisko okupacyjne Tadeusz Opolski ps. "Roman", "Miecz", "Namur" (1899-1944), organizator POZ Obw. Lipno, członek sztabu k-dy Warszawskiego Obszaru AK.

Ur. 28.II.1899 r. w Łodzi, syn Adama i Pauliny z d. Biedermann. W latach 1906-1918 uczęszczał kolejno do: progimnazjum T. Markiewicza, Szkoły Przemysłowej w Łodzi, Zawodowej Szkoły Handlowej w Piotrkowie Trybunalskim i ostatnio do gimnazjum w Zaciszu k. Sulejowa. Podczas I wojny światowej należał do tajnego skautingu, w 1918 r. uczestniczył w rozbrajaniu Niemców w Sulejowie. Jako ochotnik WP w 1919 r. ukończył Szkołę Podoficerską w Demblinie a następnie Szkołę Podchorążych Piechoty w Warszawie. Otrzymał przydział do 85 pp Strzelców Wileńskich a od 1934 r. do 14 pp we Włocławku. W latach 1935-1937 był kmdtem PW i WF na pow. nieszawski. W 1939 r. ukończył Centrum Wyszakolenia Piechoty w Rembertowie. Uczestniczył w operacji zaolziańskiej.

W czasie kampanii wrześniowej dowodził 2 komp. Batalionu Obrony Narodowej "Starogard" w składzie Oddz. Wydzielonego "Wisła", następnie w 24 pp 27 DP Armii "Pomorze". W okolicach Sochaczewa został ranny w płuca i znalazł się w niemieckiej niewoli. W obawie przed wywiezieniem w głąb Niemiec uciekł ze szpitala jenieckiego. Od jesieni 1939 r. uczestniczył w tworzeniu konspiracyjnego Pułku Ziemi Kujawskiej we Włocławku; zagrożony aresztowaniem przeniósł się na północne Mazowsze., gdzie zainicjował powstanie POZ. Przebywał wtedy głównie na terenie pow. sierpeckiego, gdzie jeszcze sprzed wojny znał bardzo pomocną w pracach konspiracyjnych ziemiańską rodzinę Ożarowskich. Początkowo Teodorczyk pełnił funkcję sierpeckiego kmdta powiatowego POZ a od sierpnia 1941 r. został kmdtem Okr.

1/1/5

III POZ "Mazowsze", który oprócz terenów Mazowsza obejmował także pow. pomorskie - Lipno i Rypin. Na teren tych pow. oraz być może do Torunia, docierała gazetka "Polska Podziemna", wydawana w okolicach Sierpca z inicjatywy Teodorczyka i zawierająca m.in. teksty jego autorstwa. W organizowanych przez Teodorczyka odprawach uczestniczyli d-cy POZ z całego Okr. III. Sam też jeździł na teren Pomorza, co ułatwiał mu noszony w tym czasie kolejarzski mundur. Według niektórych źródeł posługiwał się mundurem niemieckim. Jedną z odpraw w których uczestniczył Teodorczyk odbyła się w Suminie k. Lipna. Po scaleniu POZ z AK w 1942 r. Teodorczyk znalazł się w Warszawie jako szef Wydz. III K-dy Podokręgu Północnego Warszawskiego Obszaru AK. Mieszkał wówczas pod nazwiskiem T. Opolski u p. Zukowskiej przy ul. Mokotowskiej 8. Aresztowanie Teodorczyka nastąpiło 17.II.1943 r. na zbiegu ulic Hożej i Marszałkowskiej w W-wie. Było prawdopodobnie związane ze wyspą Franciszka Klimkiewicza ps. "Jastrzębiec" z Insp. II (Obwody Płońsk i Pułtusk) Podokręgu Północnego. Podczas wielomiesięcznego śledztwa Teodorczyk wożony był i więziony w Modlinie, Płocku, Poznaniu, Bydgoszczy i Berlinie. W maju 1943 r. był zmuszony do uczestnictwa w konfrontacji w Skępem podczas aresztowań tamtejszych żołnierzy AK, uprzednio związanych z POZ. Konfrontowano go wówczas z S. Witkowskim ps. "Zbik", kolporterem prasy "N" na Pomorze, który znał Teodorczyka od 1941 r. Cały czas podczas śledztwa Teodorczyk był torturowany. 4. II.1941 r. został powieszony w Forcie III w Pomiechówku. Pośmiertnie w 1945 r. został awansowany do stopnia podpułkownika.

Muzeum Mazowieckie, Płock, Akta POZ sygn.MMP/s/6918; Zbiory

Słonec

własne aut.: dok. rodzinne A. i W. Teodorczyków, rel.:
H.Gutowskiego, K. Koźmińskiej, S. Pietrasa, A.Zielińskiego;
R. Juszkiewicz, Mławskie Mazowsze w walce 1939-1945, W.1968;
M. Krajewski, S. Suszyński, Działalność POZ "Znak" i ZWZ-AK na
Ziemi Dobrzyńskiej w latach 1939-1945, Przegląd Hist., t. LXXI,
1980, z.4; A.Kunert, Słownik biograficzny konsp. warszawskiej
1939-1945, t. 3, W. 1991; J.Nowak, Kurier z Warszawy, Londyn
1978; S. Reymont, Początki organizacji "Raławice", "Więź", 1987,
nr 5.

HM

Waldemar Brenda

Wpłynęło dnia 15 09 08
L.dz. 1797/A/Polw/98

17/11/17

PPLK MIECZYŚLAW ROMAN TEODORCZYK

pseud. "ROMAN", "NAMOR", "MIECZ" 1899-1944.

UCZESTNIK WOJEN 1920 i 1939 ROKU;
WSPÓŁTWÓRCA RUCHU OPORU NA KUJAWACH,
ZIEMI DOBRZYŃSKIEJ I PÓŁNOCNYM MAZOWSZU;
1941 - 1942 KOMENDANT POLSKIEJ ORG.ZBROJNEJ
OKR. III MAZOWSZE W PŁOCKU, CZŁONEK SZTABU
PODOKRĘGU MAZOWSZE-PÓŁNOC ARMII KRAJOWEJ;
OD 17 II 1943 WIĘZIEŃ GESTAPO, PO BESTIALSKIM
ŚLEDZTWIE STRACONY 4 II 1944 W POMIECHÓWKU
K. MODLINA. ODZNACZONY m. in. KRZYŻEM ORDERU
VIRTUTI MILITARI V KL. I KRZYŻEM WALECZNYCH.

WSPOMNIENIA SYNA O OJCU

Ojciec urodził się 28 lutego 1899r. w Łodzi jako syn Adama i Pauliny z domu Biedermann. Uczył się od 1906r. w szkołach łódzkich do wybuchu I wojny światowej. Od 1916r. kontynuował naukę w Piotrkowie Trybunalskim, a od 1917r. w gimnazjum w Zaciszu pod Sulejowem, gdzie należał do tajnego skautingu (1,2,3).

W listopadzie 1918r. wraz z grupą harcerzy uczestniczył w rozbrajaniu Niemców w Sulejowie i w tymże miesiącu wstąpił ochotniczo do Wojska Polskiego. Początkowo służył w 26 pp, a od stycznia 1919r. w Zarządzie Kwaterunkowym Garnizonu Piotrków. Po ukończeniu Szkoły Podoficerskiej w Dęblinie (lipiec-październik t.r.) i Szkoły Podchorążych Piechoty w Warszawie (październik 1919-lipiec 1920) został przydzielony do 85 pp Strzelców Wileńskich (2,3). Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej jako podchorąży d-ca plutonu od sierpnia 1920r. do jej zakończenia. Uczestniczył m.in. w Bitwie Warszawskiej pod Radzyminem (12-15 sierpień), manewrze oskrzydlającym Bitwy nad Niemnem (22-29 wrzesień) oraz w akcji gen. L. Żeligowskiego od 8-15 października 1920r. tj. do dnia zawieszenia broni z Rosją Sowiecką-cały czas w szeregach 85 pp, wchodzącego w skład I Dywizji Litewsko-Białoruskiej (potem 19 DP), I Armii W.P.(4,5). Za wykazane męstwo i wybitny trud żołnierski w tej wojnie, został odznaczony Krzyżem Walecznych i Krzyżem Zasługi Wojsk Litwy Środkowej (4).

Po zakończeniu działań wojennych pełnił różne funkcje m.in. adiutanta pułku, szybko awansując w 85 pp stacjonującym w Nowej Wilejce k. Wilna. W 1922r. ukończył kurs WF w Poznaniu, a w 1923r. kurs metodyczno-oświatowy w Wilnie. W 1932r. uzyskał stopień kapitana (3,4,6,7).

Od 1934r. pełnił obowiązki d-cy 2 komp. w I bat. 14 pp we Włocławku. W latach 1935-1937 był komendantem PW i WF na Powiat Nieszawski w Aleksandrowie Kujawskim. W 1938r. ukończył Centrum Wyszczolenia Piechoty w Rembertowie. W tymże roku z 14 pp brał udział w operacji zaolziańskiej. W 1939r. uczestniczył w kursie ref. wyższych d-ctw w Trauguttowie k. Brześcia n/Bugiem (7).

W kampanii wrześniowej 1939 r. d-ca 2 komp. Batalionu Obrony Narodowej nr 82 „Starogard” w składzie Oddziału Wydzielonego „Wisła”. Oddział ten osłaniał w końcu sierpnia 1939r., wzdłuż Wisły od strony Prus Wschodnich między Gniewem a Opaleniem, ewentualną interwencję Wojsk Polskich w wolnym mieście Gdańsku. Z chwilą wybuchu wojny (1. IX), zgodnie z rozkazem, jako jeden z niewielu zwarty oddział, wycofał się z „Korytarza”, przekraczając Wisłę pod Sartowicami (3.IX) i po potyczce ze spadochroniarzami niemieckimi w okolicy Wabca, forsownym marszem nocą, wraz z kilkoma jeńcami, dotarł do Torunia (4.IX). 5-6.IX po reorganizacji na poligonie toruńskim wszedł w skład 24 pp 27 DP. Dywizja ta osłaniała odwrót armii "Pomorze" i "Poznań" wzdłuż lewego brzegu Wisły, aż do Bitwy nad Bzurą (12).

W końcu września, w okolicy Sochaczewa, Ojciec został ciężko ranny (przestrzelenie lewego płuca) i dostał się do niewoli niemieckiej, ale zdołał zbiec ze szpitala, dzięki pomocy życzliwych ludzi (8,9,10,11,12).

W konspiracji od listopada 1939r. na terenie pow. Włocławek i sąsiednich tworzył Pułk Ziemi Kujawskiej, przy pomocy oficerów rez. i podoficerów 14 pp (11). W 1940r., poszukiwany listami gończymi, z wyznaczoną nagrodą pieniężną, przeniósł się na teren północnego Mazowsza. Ukrywał się w Płocku i Sierpcu pod nazwiskiem **Tadeusz Opolski**.

3/11/8

Był współorganizatorem Polskiej Organizacji Zbrojnej na tym terenie, komendantem obwodu Sierpc, a od sierpnia 1941r., rozkazem nr 8 Komendy Głównej POZ -komendantem Okręgu III Mazowsze tej organizacji (11,13,14, 15,16,17,18,19,21,22,23). Oficjalnym organem prasowym K.O.III Mazowsze POZ była „ Polska Podziemna ”, powstała z inicjatywy „ Romana ” i zawierająca m.in. teksty Jego autorstwa . Nakład jej wynosił 100-200 egzemplarzy. Wydawano także w Józefkowie k. Skępego gazetkę „ Iskra Wolności ” (15,16,18,23) . Podczas częstych podróży po terenie podległych Mu powiatów przebierał się w mundur kolejarski . Jedną z odpraw , w których uczestniczył „ Roman” odbyła się w Suminie k. Lipna , w siedzibie Prądyńskich (11,14,18).

POZ zmieniła nazwę na POZ „Znak” w wyniku poszerzenia jej o:Związek Czynu Zbrojnego, Wojskową Organizację Wolności „Znak” i Łódzką Polską Organizację Bojową. O sile POZ „Znak” w Okręgu III Mazowsze może świadczyć liczebność jej członków przekazanych w 1942r. do Armii Krajowej w ramach akcji scaleniowej; np. z powiatów: Lipno-1100, Rypin ok.600, Sierpc-1600 tj. tylko z trzech powiatów łącznie ok.3300 żołnierzy (7,16,18,27).

Po scaleniu POZ „Znak” z AK (28 sierpień 1942) Ojciec został przeniesiony do Warszawy, awansowany do stopnia majora (11.XI 1942r.) i mianowany szefem Wydz. III w mieszczącym się tu sztabie Komendy Podokręgu Północnego (kryptonimy: "Królewiec", potem "Olsztyn") Obszaru Warszawa AK, a według niektórych źródeł także zastępcą Komendanta Podokręgu, ppłk Tadeusza Tabaczyńskiego ("Kurpa"). Wykładał również w konspiracyjnej Szkole Podchorążych Rezerwy Piechoty (11,13,30). Mieszkał wówczas (nadal pod nazwiskiem Tadeusz Opolski) przy ul. Mokotowskiej 8 u p. Żukowskiej (11,14,18).

W meldunku organizacyjnym za okres 1.III-31.VIII 1943r., nr 220 D-cy AK do Centrali podano, że na skutek wcielenia do AK m.in. POZ „Znak” nastąpił duży przyrost organizacyjny (ok.20tys. żołnierzy) (21,24).

Ojciec został aresztowany przez Gestapo 17 lutego 1943 r. na rogu ul. Marszałkowskiej i Wilczej. Więziony był kolejno w: Alei Szucha, Modlinie, Płocku, Poznaniu, Bydgoszczy i Berlinie. Mimo stosowania nieludzkich tortur (przypalanie, bicie, zdzieranie paznokci, łamanie żeber, wybicie oka) nikogo nie wydał, imponując swoją pełną godności postawą polskiego oficera. Każdorazowo po „przesłuchaniu” wynoszono Go nieprzytomnego, poddawano leczeniu i ponownym torturom. Jego hart ducha, nadzwyczajna odporność psychiczna, wytrzymałość fizyczna imponowały współwięźniom, dodawały im sił do przetrwania.

Okrutnie storturowany został powieszony 4 lutego 1944r. w Forcie III w Pomiechówku k. Modlina wraz z 106 żołnierzami podziemia. Pierwszy śmiało poszedł na śmierć, sam założył sobie pętlę na szyję, dając wspaniały przykład bohaterstwa, poświęcenia i umiłowania Ojczyzny, tym którzy szli za nim. Po wojnie ekshumowano ich prochy na miejscowy cmentarz (2,11,13,20,29).

Na Jego cześć grupa likwidacyjna Okręgowego Kierownictwa Walki Podziemnej m. st. Warszawy, utworzona w grudniu 1943r. i dowodzona przez byłego podwładnego z POZ Stanisława Sękowskiego „Rugię”, została nazwana: Grupa Bojowa „Roman” (11,13,25,28).11 czerwca 1944r. grupa ta uwolniła ze szpitala „Jana Bożego” 15 uwięzionych (28).

Mjr Mieczysław Teodorczyk został pośmiertnie przedstawiony przez K-ta Podokręgu Północ płk-a Ludomira Wysockiego pseud. „Mróz” do odznaczenia Krzyżem Orderu Virtuti Militari V kl i awansu do stopnia podpułkownika. Wniosek był złożony w 1944r. do K-ta Obszaru Warszawskiego AK gen. Albina Skroczyńskiego -pseud. „Łaszcz”. W styczniu 1945r. wniosek zatwierdzono rozkazem Komendanta Głównego Armii Krajowej gen. Leopolda Okulickiego pseud. „Kobra”, „Niedźwiadek” (11,13).

Podpisywane przez ojca jako K-ta Okr. III Mazowsze POZ rozkazy znalezione w Płocku, w metalowej skrzynce, podczas prac budowlanych, przechowywane są w Muzeum Ziemi Mazowieckiej w Płocku i eksponowane były m.in. na wystawach: „ Płocczanie w II Wojnie Światowej” (styczeń-marzec 1980r.) oraz „Wojenne losy Płocczan” w 1989r.(22,23).

Od 1923r. żona ojca Władysława z domu Wirpszo (1899-1963), w latach okupacji była członkiem ruchu oporu na Wileńszczyźnie. W listopadzie 1950r. Została aresztowana we Włocławku w związku ze sprawą S. Sękowskiego i w kwietniu 1951r.skazana przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie na 7 lat więzienia. Wyrok odbywała w więzieniu przy ul. Ratuszowej w Warszawie i w więzieniu kobiecym w Fordonie . Zwolniona w styczniu 1955 r. ze względu na zły stan zdrowia. Zmarła w 1963r. w Toruniu.

Mieli dwoje dzieci. Córka Aleksandra (ur.1926r.), łączniczka VII Wileńskiej Brygady AK pseud. „Jagienka”. Po ukończeniu studiów polonistycznych na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu (1951) pracowała jako nauczycielka, w 1987r. przechodząc na emeryturę (7).

Syn Waldemar (ur. 1928r.), żołnierz VII Wileńskiej Brygady AK, więziony od listopada 1950r. (jak matka) do marca 1952r. Uzyskał zaocznie dyplom magistra inżyniera włókiennictwa na Politechnice w Łodzi (1963r.) pracując w Zakładach Celulozowo-Papierniczych we Włocławku. Od 1977, po zawale serca, na rencie inwalidzkiej (7).

Włocławek, kwiecień 1998

Opracował
Waldemar Jerzy Teodorczyk

1/1/9

BIBLIOGRAFIA:

1. Odpisy skróconych aktów: urodzenia - Łódź 1996r., zejścia-Włocławek 1948r.
2. AWIH:III/21/12, k.79,96.
3. CAW:teczka osobowa nr 2620.
4. Bolesław Waligóra- "Dzieje 85 Pułku Strzelców Wileńskich", Warszawa 1994r. s.53,57,356,377,396,400,407.
5. Józef Piłsudski -"Rok 1920", Warszawa 1927r. s.106, 152, 171, 177.
6. Patent Oficerski-awans na kapitana 10.X 1932r. Warszawa.
7. Materiały w posiadaniu córki Aleksandry Teodorczyk i syna Waldemara Teodorczyka, Toruń, Włocławek.
8. S. Reymont Początki organizacji "Raclawice", "Więź", 1987, nr 5 s.94, 95.
9. S. Truskowski Z dziejów organizacji formacji Obrony Narodowej w Siłach Zbrojnych II Rzeczypospolitej, cz.2, "WPH", 1970, nr 1, s.307.
10. Kazimierz Pindel - "Obrona Narodowa 1937-1939", wyd. MON, Warszawa 1979r., s. 44, 149, 156, 210.
11. Relacje i informacje: Anny Pulińskiej, Władysława Guziaka, Bronisława Malinowskiego, Józefa Sadowskiego, Krystyny Koźmińskiej, S. Pietrasa, A. Zielińskiego, Emanueli Leona Hanuszkiewiczów, Stefana Kamińskiego, Jerzego Nowaka, S. Sgkowskiego, Jana Konopki, Romualda Dietrycha, Stanisława Krzesińskiego, Mieczysława Kietbińskiego.
12. Konrad Ciechanowski -"Armia Pomorze 1939"-Warszawa 1983r., s.227,228,239,256,286-9,294.
13. Andrzej Krzysztof Kunert - "Słownik Biograficzny Konspiracji Warszawskiej 1939-1944", t.3 W-wa 1991 s.164
14. Hanna Maciejewska-Marcinkowska i Elżbieta Zawacka-„ Słownik Biograficzny Konspiracji Pomorskiej 1939-1945 cz.I”, Toruń 1994r. s.208,209.
15. Mirosław Krajewski-„W Cieniu Wojny i Okupacji”- Rypin 1995, s. 145, 146.
16. Mirosław Krajewski, Stanisław Suszyński- „Działalność POZ „Znak” i ZWZ- AK na Ziemi Dobrzyńskiej w latach 1939-1945”- „Przegląd Historyczny”- 1980, z.4, s. 773-791.
17. Krzysztof Komorowski- „Konspiracja Pomorska 1939-1947”- Gdańsk 1993, s. 147,148.
18. Waldemar Brenda- „Roman”- gazeta „Nasz Sierpc” nr 4 z 22.I 1993r., s. 5 i 6.
19. R. Juszkiewicz „ Mławskie Mazowsze w walce 1939-1945”, Warszawa 1968r., s. 170.
20. Jan Nowak-Jeziorański -„Kurier z Warszawy”- Kraków 1993r., s. 167.
21. J. Ptasiński-„Na północ od Warszawy”; szkice z dziejów ruchu oporu 1939-1945, Warszawa 1984, s. 44, 293-297.
22. Dziennik Toruński „Nowości” z 25-26.VIII 1979r.
23. Materiały i dokumenty znajdujące się w Muzeum Mazowieckim w Płocku – Akta POZ, sygn. MMP/s/6918
24. Praca zbiorowa „Armia Krajowa w Dokumentach”, wyd. Ossolińskich 1990, t.I, s.497, t. II, s.295, 452, 459.
25. Tomasz Strzembosz-„Akcje Zbrojne Podziemnej Warszawy 1939-1944”, PIW W-wa 1983r., s.189, 494.
26. Tadeusz Jaszowski- „Gestapo w walce z ruchem oporu nad Wisłą i Brdą”- „ Pomorze”- Bydgoszcz 1985r., s.124.
27. Andrzej Krzysztof Kunert- „Polska podziemna”- kalendarium, s.349, 373. ~~W-wa 1991~~
28. Kazimierz Moczarski- „Zapiski”- PIW Warszawa, s.167.
29. Jan Pietrzykowski – „Tajemnice archiwum Gestapo”- ŚIN Katowice 1989r., s.58, 59.
30. Kryska-Karski, Materiały, z.3-9, Londyn 1983r., s.70.

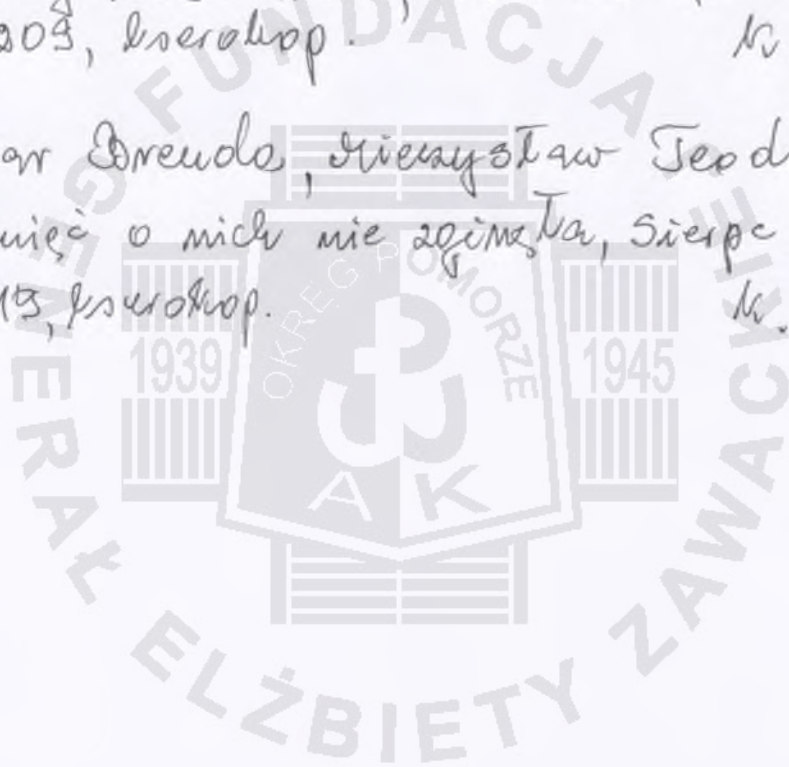
WYKAZ SKRÓTÓW

PPŁK, ppłk – podpułkownik
pseud. – pseudonim
WP – Wojsko Polskie
pp – pułk piechoty
gen. – generał
mjr – major
DP – Dywizja Piechoty
D-ca – Dowódca
AK – Armia Krajowa
POZ – Polska Organizacja Zbrojna
WF – Wychowanie Fizyczne
PW – Przynależność Wojskowa

bat. - batalion
ref. - referent
K.O. – Komenda Okręgu
wydz. - wydział
K-dant - Komendant
KWP – Kierownictwo Walki Podziemnej
m.st. – miasto stołeczne
okr. - okręg
AWIH – Archiwum Wojskowego Instytutu Historycznego
CAW – Centralne Archiwum Wojskowe
WPH – Wojskowy Przegląd Historyczny
ON – Obrona Narodowa

11. Materiały uzupełniające relacje -
- Teodorczyk Wiesław:

1. Bohdan Borowcy, art. Życiorys walki i cierpieniem pisany, 5 k 3, 22.01.1990, kserokop. omysł. k. 2 s. 1-2
2. Waldemar Brende, biogram, Teodorczyk Wiesław, [w:] Słowa biograf. konspiracji pomorskiej 1939-1945, Toruń 1994, z. 1, s. 208-209, kserokop. k. 2 s. 3-4
3. Waldemar Brende, Wiesław Teodorczyk, [w:] Aby pamięć o nich nie zginęła, Sierpiec 1997, s. 116-119, kserokop. k. 2 s. 5-8

all. Teodorczyk
„Ilustrowany Kurier Polski” z 27.01.1930

SLADAMI PRZESZŁOŚCI

ZYCIORYS WALKĄ I CIERPIENIEM ZAPISANY

Przez wiele lat o ludziach takich, jak były dowódca 2 kompanii 14 pułku piechoty stacjonującego w czasach przedwojennych we Włocławku — kapitanie Mieczysławie Teodorczyku, który we wrześniu 1939 roku nie złożył broni i rozpoczął działalność konspiracyjną w szeregach Armii Krajowej, niewiele, a właściwie wcale się nie pisało. A przecież ich życiorysy walką i cierpieniem, a nawet śmiercią zapisane, mogą być scenariuszem niejednemu filmowi wojennemu.

Kpt. Mieczysław Roman Teodorczyk urodził się 28 lutego 1899 roku w Łodzi, gdzie mieszkał i uczył się do wybuchu I wojny światowej. Od 1916 roku kontynuował naukę w Piotrko-

bejmowała m. in. obwody: Włocławek, Aleksandrów Kuj., Lipno, Toruń, Rypin, Wąbrzeźno, Płock, Sierpc, Ciechanów, Płońsk, Przasnysz, Ostrołękę, Maków, Mławę, Działdowo. Komenda okręgu znajdowała się w Płocku, Kwatera Główna POZ w Warszawie. O siłę tej organizacji może świadczyć np. jej liczebność w pow. Lipno, którą w momencie scalenia POZ z Armią Krajową — a miało to miejsce w maju 1942 r. — przekazano do dyspozycji Pomorskiego Okręgu Armii Krajowej: 8 oficerów, 18 podchorążych, 9 podoficerów zawodowych, 415 podoficerów rezerwy i 684 szeregowców — łącznie 1134 żołnierzy.

wie Trybunalskim, a następnie w gimnazjum w Zaciszu pod Sulejowem, gdzie należał do tajnego skautingu. W listopadzie 1918 roku wraz z grupą harcerzy uczestniczy w rozbrajaniu Niemców w Sulejowie i w tym samym miesiącu zatrasza się

Po wcieleniu POZ do Armii Krajowej, mianowany do stopnia majora Mieczysław Teodorczyk obejmuje funkcję szefa Oddziału III (operacyjno-szkoleniowego) w Sztabie Podokręgu AK Mazowsze-Północ, w skład którego wchodziły tereny znajdujące się na prawym brzegu Wisły i Burgo-Narwi włączone do Niemiec.

Major „Roman” — bo takim pseudonimem Mieczysław Teodorczyk, na terenie Mazowsza działał; nadal poszukiwany jest listami gończymi przez Gestapo, które wyznaczyło nawet za jego wydanie wysoką nagrodę pieniężną: W związku z wzrastającym zagrożeniem, mjr „Roman” zostaje rozkazem dowództwa przeniesiony do Warszawy, gdzie zamieszkał przy ul. Mokotowskiej 8 pod nazwiskiem Tadeusz Opolski. W Warszawie pracuje w sztabie AK oraz jest wykładowcą w konspiracyjnej Szkole Podchorążych Rezerwy Piechoty.

17 lutego 1943 roku mjr Mieczysław Teodorczyk zostaje aresztowany na ul. Małszalków-

11/2

ochotniczo do służby w nowo powstałym Wojsku Polskim.

Po ukończeniu szkoły podoficerskiej w Dęblinie i Szkoły Podchorążych Piechoty w Warszawie został przydzielony do 85 pułku piechoty Strzelców Wileńskich, gdzie dowodził najpierw plutonem, a następnie kompanią. Po zakończeniu działań wojennych, za które został odznaczony Krzyżem Walecznych i Krzyżem Zasługi Wojsk Litwy Środkowej, pełni szereg odpowiedzialnych funkcji m. in. adiutanta pułku w 85 pp stacjonującym w Nowej Wilejce k. Wilna, skąd już w stopniu kapitana w roku 1934 zostaje przeniesiony do 14 Pułku Piechoty we Włocławku. Tutaj też na stanowisku dowódcy kompanii zostaje go wybuch II wojny światowej.

Wraz ze swoim pułkiem bierze udział w kampanii wrześniowej jako dowódca 2 kompanii Batalionu Obrony Narodowej „Starogard” w składzie Oddziału Wydzielonego „Wisła”, a następnie 24 pp 27 DP Armii „Pomorze”. W końcu września ciężko ranny pod Sochaczewem dostaje się do niewoli, ale udaje mu się zbiec ze szpitala, w którym został przez okupanta umieszczony.

Już w listopadzie 1939 roku kpt. M. Teodorczyk rozpoczyna działalność konspiracyjną na terenie Włocławka i sąsiednich powiatów, tworząc załóżki podziemnego Pułku Ziemi Kujawskiej. Poszukiwany listami gończymi przez Gestapo, w roku 1940 przenosi się na teren Mazowsza ukrywając się w Płocku i Sierpcu pod nazwiskiem Tadeusz Opolski. Nie zaprzestaje jednak działalności w ruchu oporu. Już w pierwszych miesiącach 1940 roku wraz z grupą innych oficerów tworzy na tych terenach Polską Organizację Zbrojną, w której pełni funkcję komendanta obwodu Sierpca, a od sierpnia 1941 r. zostaje komendantem Okręgu III Mazowsze tej organizacji.

Na terenach północnego Mazowsza, Polska Organizacja Zbrojna działa równolegle ze Związkiem Walki Zbrojnej i o-

skiej w chwili gdy wychodził z lokalu konspiracyjnego gdzie prowadził zajęcia wojskowe. Więziony kolejno w Alei Szucha, Modlinie, Płocku, Poznaniu, Bydgoszczy i Berlinie, przechodzi piekło badań i tortur. Jest bity, przypalany ogniem, oprawcy wrywają mu paznokcie z rąk i nóg, łamią żebra, wybijają oko. Mimo tych tortur stosowanych przez gestapowców podczas przesłuchań, nikogo nie wydał imponując swoją postawą innym więźniom. Jego hart ducha, nadzwyczajna odporność psychiczna, wytrzymałość fizyczna, dodawała współwięźniom sił do przetrwania. Okrutnie skatowany, mjr Mieczysław Teodorczyk został powieszony 4 lutego 1944 roku w forcie II w Pomiechówku koło Modlina wraz ze 106 współwięźniami. Pierwszy śmiało poszedł na szafot, sam założył sobie pętlę na szyję dając tym wspaniały przykład bohaterstwa, poświęcenia i umiłowania Ojczyzny. Jego część grupa likwidacyjna Okręgowego KWP m. st. Warszawy, utworzona w grudniu 1943 roku i dowodzona przez byłego podkomendnego majora Teodorczyka — Stanisława Sękowskiego ps. „Rugia”, została nazwana Grupą Bojową „Roman”.

Pośmiertnie komendant Podokręgu Północnego AK płk Ludomir Wysocki przedstawił wniosek odznaczenia mjr. Mieczysława Teodorczyka Krzyżem Virtuti Militari i awansowania Go do stopnia podpułkownika. Wniosek złożony w 1944 r. komendantowi Obszaru Warszawskiego AK — gen. Albinowi Skroczyńskiemu ps. „Łaszcz”, w styczniu 1945 r. zatwierdzony został rozkazem komendanta głównego AK gen. Okulickiego.

Do dnia dzisiejszego w Muzeum Ziemi Mazowieckiej w Płocku przechowywane są rozkazy podpisywane przez mjr. „Romana” jako komendanta Okręgu III Mazowsze POZ. Ekspozowane były na wystawie „Płocczanie w II wojnie światowej” w 1980 roku.

BOHDAN BOROWY

Ilustrowany Kurier Polski
22701.1990r.

11/3

Teodorczyk Mieczysław Roman, nazwisko okupacyjne Tadeusz Opolski ps. "Roman", "Miecz", "Namur" (1899-1944). organizator POZ Obw. Lipno. członek sztabu kdy Warszawskiego Obszaru AK.

Ur. 28 II 1899 r. w Łodzi; syn Adama i Pauliny z d. Biedermann. W latach 1906-1918 uczęszczał kolejno do: progimnazjum T. Markiewicza. Szkoły Przemysłowej w Łodzi, Zawodowej Szkoły Handlowej w Piotrkowie Trybunalskim i ostatnio do gimnazjum w Zaciszu k. Sulejowa. Podczas I wojny światowej należał do tajnego skautingu, w 1918 r. uczestniczył w rozbrajaniu Niemców w Sulejowie. Jako ochotnik WP w 1919 r. ukończył Szkołę Podoficerską w Dęblinie, a następnie Szkołę Podchorążych Piechoty w Warszawie. Otrzymał przydział do 85 pp Strzelców Wileńskich a od 1934 r. do 14 pp we Włocławku. W latach 1935-1937 był kmdtem PW i WF na pow. nieszawski. W 1939 r. ukończył Centrum Wyszkozenia Piechoty w Rembertowie. Uczestniczył w operacji zaolziańskiej.

W czasie kampanii wrześniowej dowodził 2 komp. Batalionu Obrony Narodowej "Starogard" w składzie Oddz. Wydzielonego "Wisła", następnie w 24 pp 27 DP Armii "Pomorze". W okolicach Sochaczewa został ranny w płuca i znalazł się w niemieckiej niewoli. W obawie przed wywiezieniem w głąb Niemiec uciekł ze szpitala jenieckiego.

Od jesieni 1939 r. uczestniczył w tworzeniu konspiracyjnego Pułku Ziemi Kujawskiej we Włocławku; zagrożony aresztowaniem przeniósł się na północne Mazowsze., gdzie zainicjował powstanie POZ. Przebywał wtedy głównie na terenie pow. sierpeckiego, gdzie jeszcze sprzed wojny znał bardzo pomocną w pracach konspiracyjnych ziemiańską rodzinę Ożarówskich. Początkowo Teodorczyk pełnił funkcję sierpeckiego kmdta powiatowego POZ, a od sierpnia 1941 r. został kmdtem Okr. III POZ "Mazowsze", który oprócz terenów Mazowsza obejmował także pow. pomorskie - Lipno i Rypin. Na terenach pow. oraz być może do Torunia. docierała gazetka "Polska Podziemna". wydawana w okolicach Sierpca z inicjatywy Teodorczyka i zawierająca m.in. teksty jego autorstwa. W organizowanych przez Teodorczyka odprawach uczestniczyli dcy POZ z całego Okr. III. Sam też jeździł na teren Pomorza. co ułatwiał mu noszony w tym czasie mundur kolejarski. Według niektórych źródeł posługiwał się mundurem niemieckim. Jedną z odpraw w których uczestniczył Teodorczyk odbyła się w Suminie k. Lipna.

Po scaleniu POZ z AK w 1942 r. Teodorczyk znalazł się w Warszawie jako szef Wydz. III Kdy Podokręgu Północnego Warszawskiego Obszaru AK. Mieszkał wówczas pod nazwiskiem T. Opolski u p. Żukowskiej przy ul. Mokotowskiej 8.

Aresztowanie Teodorczyka nastąpiło 17 II 1943 r. na zbiegu ulic Hożej i Marszałkowskiej w Warszawie. Było prawdopodobnie związane z wyspą Franciszka Klimkiewicza ps. "Jastrzębiec" z Insp. II (Obwody Płońsk i Pułtusk) Podokręgu Północnego. Podczas wielomiesięcznego śledztwa Teodorczyk wożony był i więziony w Modlinie, Płocku, Poznaniu, Bydgoszczy i Berlinie. W maju 1943 r. był zmuszony do uczestnictwa w konfrontacji w Skępem podczas aresztowań tamtejszych żołnierzy AK, uprzednio związanych z POZ. Konfrontowano go wówczas z S. Witkowskim ps. "Żbik", kolporterem prasy "N" na Pomorze, który znał Teodorczyka od 1941 r. Cały czas podczas śledztwa Teodorczyk był torturowany. 4 II 1944 r. został powieszony w Forcie III w Pomiechówku. Pośmiertnie w 1945 r. został awansowany do stopnia podpułkownika.

II/14

Muzeum Mazowieckie, Płock, Akta POZ sygn.MMP/s/6918; Zbiory własne aut.: dok. rodzinne A. i W. Teodorczyków; rel.: H. Gutowskiego, K. Koźmińskiej, S. Pietrasa, A. Zielińskiego; Juszkiewicz R., *Mławskie Mazowsze w walce 1939-1945*, Warszawa 1968; Krajewski M., Suszyński S., *Działalność POZ "Znak" i ZWZ-AK na Ziemi Dobrzyńskiej w latach 1939-1945*, *Przegląd Hist.*, t. LXXI, 1980, z. 4; Kunert, *Słownik...*; Nowak J., *Kurier z Warszawy*, Londyn 1978; Reymont S., *Początki organizacji "Raclawice"*, *Więź*, 1987, nr 5.

Waldemar Brenda

Słowa biograf. komsp. pomorskiej
1939-1945, Tomii 1994, z.1.

MIECZYŚLAW TEODORCZYK

Mieczysław Teodorczyk urodził się 28 lutego 1899. roku w Łodzi. W latach 1906-1918 uczęszczał kolejno do progimnazjum T. Markiewicza, Szkoły Przemysłowej w Łodzi, Zawodowej Szkoły Handlowej w Piotrkowie Trybunalskim i ostatnio do gimnazjum w Zaciszu koło Sulejowa. Podczas I wojny światowej należał do tajnego skautingu. W 1918 roku uczestniczył w rozbrajaniu Niemców w Sulejowie i wówczas to ochotniczo wstąpił do Wojska Polskiego. Początkowo ukończył Szkołę Podoficerską w Dęblinie, a następnie Szkołę Podchorążych Piechoty w Warszawie. Otrzymał przydział do 85 pp Strzelców Wileńskich a od 1934 roku do 14 pp we Włocławku. W latach 1935-1937 M. Teodorczyk był komendantem PW i WF na powiat niezawski. W 1939 roku ukończył Centrum Wyszkożenia Piechoty w Rembertowie. Uczestniczył w operacji zaolziańskiej.

W czasie kampanii wrześniowej dowodził 2 kompanią Batalionu Obrony Narodowej „Starogard” w składzie Oddziału Wydzielonego „Wisła”, a następnie w 24 pp 27 DP Armii „Pomorze”. W walkach niedaleko Sochaczewa został ranny w płuca i trafił do niemieckiej niewoli. W obawie przed wywiezieniem w głąb Niemiec uciekł ze szpitala jenieckiego.

Od jesieni 1939 roku Teodorczyk uczestniczył w tworzeniu konspiracyjnego Pułku Ziemi Kujawskiej we Włocławku,

11/5

ale poszukiwany przez Gestapo przeniósł się na p. Mazowsze, gdzie był jednym z głównych inicjatorów powstania Polskiej Organizacji Zbrojnej. Przebywał głównie w powiatach Sierpca, gdzie jeszcze z okresu przedwojennego należał do rodziny Ożarówskich z Borkowa. Dzięki ich pomocy, z wzięciem Tadeusza Opolskiego, M. Teodorczyk „Roman” zorganizował powiatowe struktury POZ. Sam objął początkowo funkcję komendanta powiatowego organizacji, od 1941 roku został komendantem Okręgu III „Mazowsze”. W swoim zasięgu obejmował powiaty północnego Mazowsza i niektóre powiaty Ziemi Dobrzyńskiej.

„Roman” szczególne znaczenie przywiązywał do prasy konspiracyjnej, o której mówił, że „jest równie ważny jak karabin”. Z jego inicjatywy w Mieszakach koło Sierpca rozpoczęto wydawanie gazetki „Polska Podziemna”. Rozprowadzana była na terenie Okręgu „Mazowsze”. Wzywano na powielaczu zdobytym przez Teodorczyka, kłopoty z napisaniem i politycznej, przyszłości Polski oraz konieczności dalszej działalności podziemnej. W 1940 roku druk „Polski Podziemnej” przeniesiono do pobliskiej wsi Białe Błoto, a po przypadkowej kradzieży w styczniu 1942 r. do Bledzewa. Cały czas w dziedzinie wydawniczej i kolporterskiej obok „Romana” uczesz „Stef” (nieznany z nazwiska dziennikarz wciągnięty do organizacji przez Teodorczyka) oraz S. Kozłowski, Z. Sikorski, J. J. i bracia Feliks i Henryk Gutowsky.

Głównym jednak zadaniem „Romana” (prawdopodobnie używał też pseudonimu „Miecz”) było kierowanie Oddziałem Organizował stałe odprawy, w których uczestniczyli członkowie danci powiatowi z Okręgu „Mazowsze”. Bardzo dużym zainteresowaniem, między innymi na Pomorze i do Warszawy, używał munduru kolejarskiego – wspomina jego powiastkę Krystyna Ożarowska – jako kolejarz mógł poruszać się swobodnie i często bywać w Warszawie. By mieć możliwość życia, wyrabiał i sprzedawał mydło (!). Ukrywał się w różnych miejscach: u Nowickich w Białym Błocie, w Sierpcu u rodziny mi kolejarzy, u Giżyńskich na tzw. Budach. Niemcy „Romana” poszukiwali, ale on nie przerwał działalności. Ważny. Zawsze mówił, co dla niego jest ważne – Bóg – Ojczyzna”.

11/7
nie wszyscy oceniali M Teodorczyka w jednakowy sposób. Według niektórych członków konspiracji, „Roman” często „popadał w pewną rutynę. Wydawało się, jakby lekceżył podstawowe zasady konspiracji, całą swoją energię poświęcając sprawom organizacyjnym”. Zbyt wiele osób wiedziało, kim jest „Roman”. Bywał wszędzie, często osobiście rekrutując nowych członków POZ. Osobiście przypominał im o „posiadaniu zapasowych przepustek i dowodów tożsamości, ale wiele osób po prostu nie wyobrażało sobie, że nastąpić wsypa”. Tu być może należy szukać źródeł późniejszych masowych aresztowań dokonywanych przez Niemców w szeregach POZ na Mazowszu. Trudno dojść prawie do kilkudziesięciu latych...

„Roman” nie ulega wątpliwości, że M. Teodorczyk był niekwestionowanym twórcą i przywódcą organizacji, która do 1942 roku była najliczniejszą i najsilniejszą na terenach północnego Mazowsza. Stał się prawdziwą legendą mazowieckiego podziemia, która dziś jeszcze jest żywa wśród jego dawnych współpracowników.

Wtedy Niemcy wyznaczyli wysoką nagrodę za głowę „Romana”, wówczas przeniósł się do Warszawy. Było to już po podziemiu Polskiej Organizacji Zbrojnej z Armią Krajową w 1942 roku. Mieczysław Teodorczyk pod zmienionym pseudonimem „Roman” został wyznaczony na szefa wydziału III Komendy Okręgu „Północ” AK. Mieszkał wtedy – zmieniając adres – w mieszkaniu w Warszawie przy ulicy Mokołowskiej 8. Mimo to jednak pozostawał w kontakcie z przebywającymi w Warszawie współpracownikami, co trwało aż do aresztowania w lutym 1943 roku.

Aresztowanie M. Teodorczyka „Romana” najprawdopodobniej było związane z „wsypą” Franciszka Klimkiewicza „Jabca” z Inspektoratu II (Obwody Płońsk i Pułtusk) Podziemia „Północ” Armii Krajowej. 17 lutego Teodorczyk miał mieć spotkanie ze Zdzisławem Ożarowskim „Mścisław”. Spotkali się u zbiegu ulic Hożej i Marszałkowskiej w Warszawie. W pewnym momencie z pobliskich bram wyszedł tłum mężczyzn. Ożarowski zapamiętał, że krzyknęli: „Roman! Roman! Tyle lat żeśmy ciebie szukali”. W ostatniej chwili M. Teodorczyk zdążył tylko Ożarowskiemu powiedzieć,

żeby nigdy do niczego się nie przyznawał, że całą winę bierze na siebie.

W czasie śledztwa „Roman” był więziony w AI. Szucha w Warszawie, ale wożono go także do Modlina, Płocka, Poznania, Bydgoszczy i Berlina. Poddawano go ciężkim konfrontacjom. Do jednej z nich został zmuszony w maju 1943 roku podczas aresztowań żołnierzy AK (dawniej związanych z POZ) w Skępem. Odkonfrontacja odbyła się w obecności aresztowanego kolportera prasy dywersyjnej w języku niemieckim na Pomorzu – S. Witkowskiego „Żbika”. Wspomina o tym wydarzeniu słynny „kurier z Warszawy” Jan Nowak Jeziorański: „Przywleczono (...) kpt. Romana Teodorczyka z którym „Żbik” utrzymywał kontakt od 1941 r. Zapytany, czy poznaje „Żbika” nie mógł już mówić, język miał wywieszony – konaf”.

Ostatecznie „Romana” przywieziono do Pomiechówka. Okrutnie storturowany został tam powieszony 4 lutego 1944 roku w Forcie III. Pośmiertnie w 1945 r. Mieczysław Teodorczyk został awansowany do stopnia podpułkownika.

Źródła i literatura:

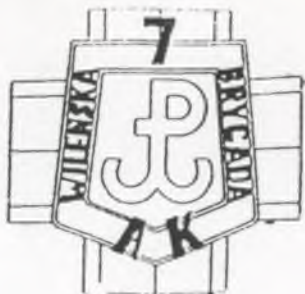
Muzeum Mazowieckie w Płocku, Akta POZ, sygn. MMP/s/6918, dokumenty rodzinne A i W. Teodorczyków, relacje H. Gutowskiego, L. Brudnickiego, K. Koźmińskiej, S. Pietrasa, A. Zielińskiego, listy Z. Ożarowskiego do R. Juszkiewicza z 1974 (zbiory R. Juszkiewicza w Miawie). W. Brenda, Teodorczyk Mieczysław „Roman” (w:) Słownik Biograficzny Konspiracji Pomorskiej 1939-1945, Cz. 1, pod red. Hanny Maciejewskiej i Marcinkowskiej i Elżbiety Zawackiej, Toruń 1994, R. Juszkiewicz, Miawskie Mazowsze w walce 1939-1945, Warszawa 1968, M. Krajewski, S. Suszyński, Działalność POZ „Znak” i ZWZ AK na Ziemi Dobrzyńskiej w latach 1939-1945, Przegląd Historyczny, t. LXXI, 1980, z. 4, A. K. Kurnert, Słownik biograficzny konspiracji warszawskiej 1939-1944, t. 3, Warszawa 1991, J. Nowak-Jeziorański, Kurier z Warszawy, Londyn 1978, S. Reymont, Początek organizacji „Racławice”, Wiąz, nr 5, 1987.

III / 1. Materiały dotyczące rodziny - Teodorczyk
Międzystraw

1. "Świadectwo służby" / egz. nr 044 / Aleksander
Teodorczyk ps. "Jagienka" w 15.02.1992r. k.1 s.1

2. "Teodorczyk Waldemar, ps. "Dzięk";
biogram, [w:] Walezyli o wolność
ojczyzny, Włocławek 1995, nr 5 k. 55, 2-4

ZAŚWIADCZENIE SŁUŻBY

W sierpniu 1943 powołany został Oddział Partyzancki pod dow. bosm. rez. "Żuka" Jana Czerwińskiego. Oddział powrócił do konspiracji w styczniu 1944 r.

4 lutego 1944 rozkazem Dowództwa Okręgu powołana została 7 Brygada z żołnierzy Oddz. "Żuka" i przybyłych z Wilna, Landwarowa, Ponar oraz okolicznych majątków i wsi. Dowódcą Brygady mianowano por. "Wilhelma" Wilhelma Tupikowskiego, z-cą por. "Wacława" Wiesława Makowskiego, adiutantem został bosm. rez. "Żuk" Jan Czerwiński, dow. I plut. por. "Poraj" Marian Szymoniak.

Terenem działań były północne obrzeża Puszczy Rudnickiej. W czerwcu 1944 na tym samym terenie działań, powołany został Oddział Partyzancki pod dow. por. "Gozdawy" Jerzego Różałowskiego. Po zaginięciu w pierwszych dniach lipca 1944 por. "Gozdawy", żołnierze jego Oddziału przeszli do Brygady "Wilhelma".

18 lipca 1944 wojska NKWD we wsi Piłokańce, rozbroiły Brygadę, a żołnierze aresztowani i osadzeni w Miednikach Królewskich. 28 lipca zostali wywiezieni w głąb ZSRR (Kaługa). We wrześniu po odmowie złożenia przysięgi wojsk sowieckich, skierowano ich do prac przy wyrębie lasu w okolicy Jegoriewska. Powrót z ZSRR żołnierzy 5 stycznia 1946, oficerów etapami do 1947.

W sierpniu 1944 z żołnierzy którzy uniknęli aresztowania powstał Oddz. Samoobrony "7-mka Wilhelma" pod rozkazami kpt. "Czarnego Jana" Jerzego Bronikowskiego. Dowódcą Oddziału został "Andź" Hipolit Alesionek i działał na terenach 7-mej Brygady.

Na rozkaz kpt. "Czarnego Jana" w sierpniu 1945 Oddział z bronią w ręku tocząc walki, przeszedł pod Białymstokiem granicę i po jej przekroczeniu został rozwiązany, żołnierze zdemobilizowani.

Aleksandra Teodorczyk ps. "Jagienka" ur. 17.06.1926r w Wilnie.
Zaprysiężona w lipcu 1943r w Melachowiczach przez delegata
1 Ośrodka Dywersyjnego z Landwarowa. Jesienią 1943r odbyła
przeszkolenie sanitarne organizowane przez Siostry Urszulanki
w Czarnym Borze. Obsługiwała punkt przerzutowy Brygady w Melachowiczach
od 14 maja 1944r sanitariuszka w szpitalu brygadowym pod kier.
"Pigułki" Wandy Jankowskiej oraz łącznik ze służbą sanitarną
garnizonu m. Wilna. W 11 i 12.07.1944r łącznik mobilizacyjny
Brygady. Od sierpnia do grudnia 1944r sanitariuszka w szpitalu
garnizonowym w Wilnie przy ul. Bogusławskiej.

Dowódca 7-mej Brygady

W. Tupikowski
płk. Wilhelm Tupikowski

"Wilhelm" 15

Gdańsk

Egzemplarz Nr 044

Dowódca I-go Zgrupowania

A. Wasilewski
mjr. Aleksander Wasilewski

"Olesiński"

III/1/2

TEODORCZYK WALDEMAR , pseudonim "MIECZYK"
Żołnierz Armii Krajowej od 15 lutego do 18 lipca 1944 roku na te-
renie okręgu AK Wilno.

Urodził się 25 czerwca 1928 roku w Malachowiczach, w po-
wiecie wileńsko-trockim. Ojciec, porucznik 85 pułku piechoty w No-
wej Wilejce, i matka Władysława z domu Wirpszo. W 1934 roku, po a-
wansie ojca do stopnia kapitana, rodzina Teodorczyków przeprowadzi-
ła się do Włocławka. Tu ojciec służył w 14 pułku piechoty do roz-
poczęcia wojny 1 września 1939 roku. Ojciec brał udział w kampanii
wrześniowej jako dowódca 2 kompanii Batalionu Obrony Narodowej
"Starogard" w składzie oddziału wydzielonego "Wisła". Ranny pod
Sochaczewem przebywał w niewoli niemieckiej, z której zbiegł.

Od listopada 1939 roku działał w konspiracji na terenie
Włocławka i okolicy, organizując tutaj pułk Ziemi Kujawskiej.
Zagrożony aresztowaniem przez gestapo przedostał się na teren
obwodu POZ Sierpc, gdzie był jego komendantem, a od sierpnia 1941
roku komendantem III okręgu Mazowsze POZ. Po scaleniu organizacji
POZ z AK w maju 1942 roku został przeniesiony do Warszawy do Sztab-
u Komendy Podokręgu Północnego. Używał nazwiska "Tadeusz Opolski"
i pseudonimów: "Miecz", "Namur" i "Roman". Aresztowany 17 lutego
1943 roku, przebywał w więzieniach: na Al. Szucha, w Modlinie,
Płocku, Poznaniu, Bydgoszczy i Berlinie. Torturowany i powieszony
4 lutego 1944 roku w Pomiechówku. Awansowany w 1942 roku do
stopnia majora, a pośmiertnie w 1945 roku do podpułkownika.

W 1939 roku przed rozpoczęciem wojny Waldemar Teodorczyk
wyjechał z matką i siostrą do rodziny matki do Melachowicz, odda-
lonych od Wilna 12 kilometrów. Przebywał tam do 1945 roku. Uczył
się w gimnazjum w Wilnie w latach 1940-1941. Po wkroczeniu wojsk
niemieckich w 1941 roku wrócił do domu i pracował w gospodarstwie
dziadków.

Był żołnierzem Armii Krajowej od 15 lutego do 18 lipca
1944 roku na terenie okręgu AK Wilno. Jako 16-letni chłopiec zos-
tał zwerbowany i zaprzysiężony dnia 15 lutego 1944 roku przez do-
wódcę placówki AK Termiany. Przybrał pseudonim "Mieczyk" i w stop-
niu szeregowca pełnił służbę jako łącznik między placówką AK Ter-
miany a 7 Wileńską Brygadą. Został 15 maja 1944 roku skierowany
do zgrupowania partyzanckiego 7 Wileńskiej Brygady działającej
na obrzeżu Puszczy Rudnickiej. Dowódcą zgrupowania partyzanckie-

zob. Walczył o wolność ojczyzny zebrał i opm. Józef Dąbrowski
Włocławek 19 8 50, wyjeżdżał SN. Lu. Doi. AK Ocala. Włocławek.
t. Grupa. Włocławek

III/1/3

go był płk. Wilhelm Tupikowski, ps. "Wilhelm". Tu pełnił służbę w 9 drużynie jako amunicyjny RKM do 18 lipca 1944 roku. Drużyną dowodził podchorąży "Strzała". Drużyna wchodziła w skład 3 plutonu, dowodzonego przez podchorążego "Szczęsnego". W czerwcu 1944 roku odbył ćwiczenia wojskowe w Taboryszkach. Brał udział w walkach z Niemcami, między innymi: na bunkry niemieckie na moście kolejowym na linii Wilno-Lida pomiędzy Czarnym Borem a Jaszczunami, na samochody niemieckie na szosie Wilno-Grodno w pobliżu miejscowości Chażbiejewicze i w rozbiciu wojsk hitlerowskich w okolicy Sorok Tatarów.

W okresie akcji "Burza" w lipcu 1944 roku 7 Wileńska Brygada została skierowana do osłony oficerów okręgu AK Wilno w Boguszach, zebranych na odprawę, i została zmuszona przez Armię Radziecką do wycofania się w okolicę Pielokańców. Tutaj zmuszona również do złożenia broni w dniu 18 lipca 1944 roku. Po rozbrojeniu, konwojowany wraz z kolegami przez NKWD do obozu jenieckiego w Miednikach Królewskich. Udało mu się z niego zbiec w dniu 21 lipca 1944 roku. Przybył do rodziny i ukrywał się w bunkrze w Melachowiczach.

Zagrożony aresztowaniem przez NKWD wyjechał do Wilna, gdzie mieszkał pod nazwiskiem "Tomasz Orliński" przy ul. Młynowej 3 i kontynuował naukę w polskim gimnazjum. W 1945 roku w ramach repatriacji wrócił do Polski z matką i siostrą i zamieszkali we Włocławku. Tutaj uczył się w Gimnazjum Ziemi Kujawskiej, gdzie w 1947 roku uzyskał małą maturę. Następnie uczęszczał do Liceum Papierniczego, które ukończył w 1950 roku.

Arestowany wraz z matką 7 listopada 1950 roku przez Urząd Bezpieczeństwa pod zarzutem pomocy członkom organizacji podziemnej "Samobrona Ziemi Mazowieckiej". Miało to związek z działalnością ojca podczas okupacji. Wyrokiem Sądu Wojskowego-Rejon Warszawa z dnia 27 kwietnia 1951 roku skazany został na 2 lata pozbawienia wolności, a matka na 5 lat. Karę odbył od 8 listopada 1950 roku do 1 kwietnia 1952 roku, odbywał ją we Włocławku, w Warszawie, w obozie Potulice i Piechcin. Matkę zwolniono w 1955 roku i po 8 latach zmarła.

Pracował w Bydgoszczy w latach 1952-1954 w Zakładach Papierniczych, a następnie we Włocławku w Zakładach Celulozowo-Papierniczych w latach 1954-1988 na różnych stanowiskach w pionie technicznym. Po zawale mięśnia sercowego w 1977 roku przeszedł na ren-

71/1/4

tę inwalidzką i pracował na pół etatu do emerytury w 1988 roku.

Skończył zaocznie Politechnikę Łódzką, uzyskując dyplom magistra inżyniera włókiennictwa.

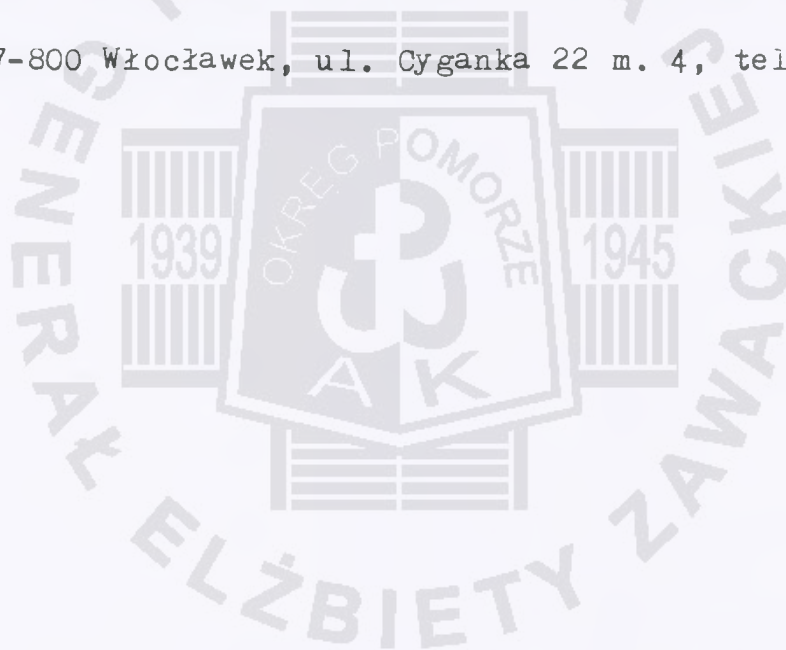
Żonaty.

Do partii politycznych nigdy nie należał. Był członkiem NOT. W młodości był harcerzem, sportowcem, działaczem sportowym i instruktorem. Należał do ZBoWiD-u w latach 1971-1989. Jest członkiem zwy- czajnym Oddziału Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej we Wło- cławku od 1990 roku.

Awansowany do stopnia starszego sierżanta przez WКУ Włocła- wek.

Odznaczony: Krzyżem Armii Krajowej, Krzyżem Partyzanckim, Medalem Wojska, Medalem Zwycięstwa i Wolności, Pamiątkową Odznaką "Akcji Burza" i odznaką pamiątkową 7 Brygady Wileńskiej "Wilhelm".

Adres: 87-800 Włocławek, ul. Cyganka 22 m. 4, tel.: 32-57-88.

85

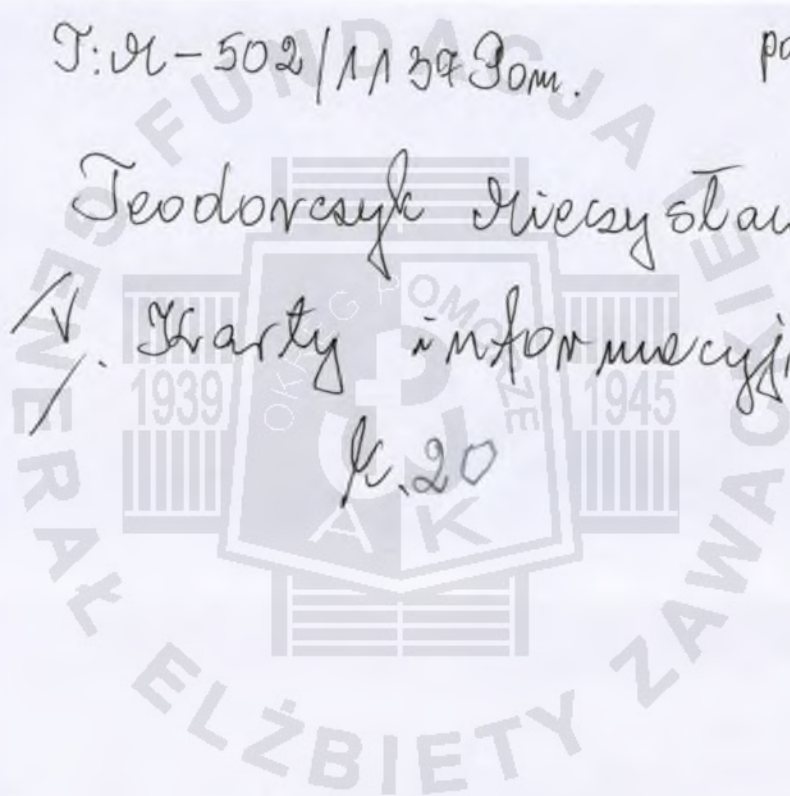
T:K-502/1139 Pom.

poza Pom.

Teodorczyk Wiesław

W. Karty informacyjne

k. 20

mgr Teodorczyk Mirosław

z pas. Sierpe

ps. Roman - Kama

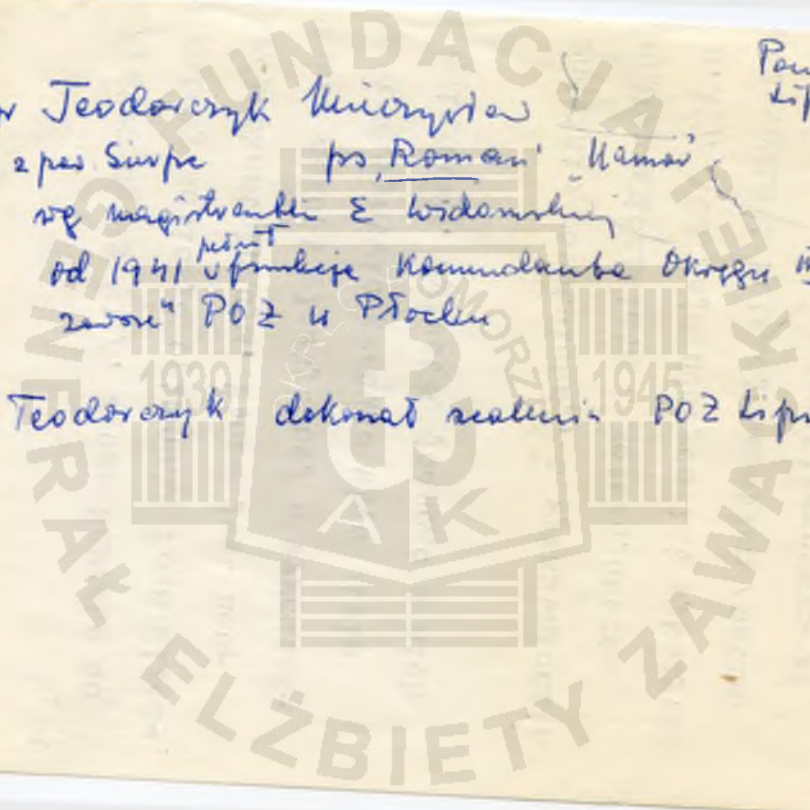
wę. magistrantka z widomości

od 1941 ^{roku} w firmie Komunikacja Okręgowa m. Kie-

zawon^o POZ w Płocku

Teodorczyk dokonał realizacji POZ Lipno z Pk

Pawon 1
Lipno

Lipniel
+Footaxk?

+Teodorczyk Roman Kjet

zob. Kmois z karskiej str 163

[? Memorandum FK o brydzu do p. (31)]

Konfrontacja z "Złotym" w Skrypcie - 1943

Wskazanie na... 1930 1945

skontrowersyjny zamordowany w wojnie w Lipnie?

inf. zob. J. Krawczyński Kwartalnik 1989 s. ...

inf. H. Gronkowska Kwartalnik pod P. i F. Aleksandra
1931 i m.

Lipno 3

Kpt. Teodorczyk Roman
nr 7 Kawek Kwater Zbory

przyrzeczy k-mat PK agent wazem z wozdnie
zbiel ^{zbiel} ~~zbiel~~ maj 1943 r (26 r) maj z m
kontakt od 1941 r) 1945

inf p. Granowskiego 29 IX 87!

b. k-mat PK pas Aleksandra w 1936 r (miejscowosc)

Lipno₄
AK

krst. TEODORCZYK ROMAN

Klucznik AK w Lipnie, z kolumny "Zbiór"
- Staniskar Wilkonia udzielnym kontakt
od 1941r. Bombardowany w ^{lipnie} sierpniu 1943r. zmarł
w b. więzieniu śledczym.

Źródło: Nowak - Janowicki J. Kłosa z Mar-
mawy, Warszawa, "ZNAK", 1988 s. 167

Azak.

Rel. M

Włodzisze 1925
KO Józef Pom.

192 / AK

Mjr Teodorczyk Michał Roman
pr. "Miecz", "Kamień", "Roman".

przebrane nazwisko Tadeusz Opolski.
A.K. Kmieciak t. 3 str. 164 biogram.

W teorii relatora: zyciorys (biogram ze słowami
A. Kmieciaka + artykuł "Zyciorys walki i cierpienia
zapiski").

W listopadzie 1938 r. na terenie par. Włodzisze
i okolicach brany Pułki Ziemi Kujawskiej. W 1940 r.
pemisł na terenie Marowa, uległ nielubym
i ścierał pod nazwiskiem Tadeusz Opolski. vete →

Był wicedyrektorem PZŻ na tym terenie, kwaterm
obr. Sierpc, a od VII 41 kwaterm Obr. III Marsowa PZŻ.
Po scaleniu tej organizacji z Ak. (maj 1942) został
prezysionym do pracy, mianowany referentem 4/4, 01. 01.
i mianowany w tym czasie K-ty Podolny w Podolcu
(krytyk. „Krolewski”, potem „Ostyp”) Obr. Hamowa Ak.
Dochowany 17 II 1943, ostatnie dochowany
wipriomy kedywo w odc. Siedlca, Modlime, Głodek,
Pomnani, Bydgoszcz, Berlin. Został gwerionym
4 II 1944 w Forcie III w Dornie Chórtlen. Dochowany
na miejscowym cmentarzu.

Lipno 6
POZ 6

Teodorczyk Mirosław

Uwaga! Nie należy oddawać
dokumentów, które odwołano się do
w 1945.

zob. projekt biogramu M. Chruskiego
(aut. H. Brenda)

4MM-95

Розе Рок.
Майнинг
Роз

Теодорczyk Микушевіч

Рс. «Роман» мін і д-це Роз, малі⁸ Укн⁹
РДТночы Мероўска.

Уг. рд. Антоўска Зілінскага пра уаіца
рестрыты амнітамеі і ака. Ліпа і Рупін
і маіі ІПУЗр.

Замовітаны пра галепа і фалеі акалі паа. РТоніш.
н. 1.

Зоб. Т.: Спраіаме С. Смрыніскага, I Рэлеі,
с. 155, 263, 462, 467, 469; II току с. 44
VI Уагспандуеі стр. 37, 40

444-Р6

Lipno 10
902

Teodorczyk [Mieduszycki]

Ps. Roman, mjr, kmrk 902 pow. sier-
peckiego. Następnie pełnił funkcję kmdra
drużyny III Harcusie po ppom. ps. "Mazur".
Do druzyny tego należał pow. Rypin i Lipno
(902).

Zob. Krajewski M., Suszyński S., Działowski 902
"Ziel" ... , Przegląd Hist. 1980/2.4

HMH-P6

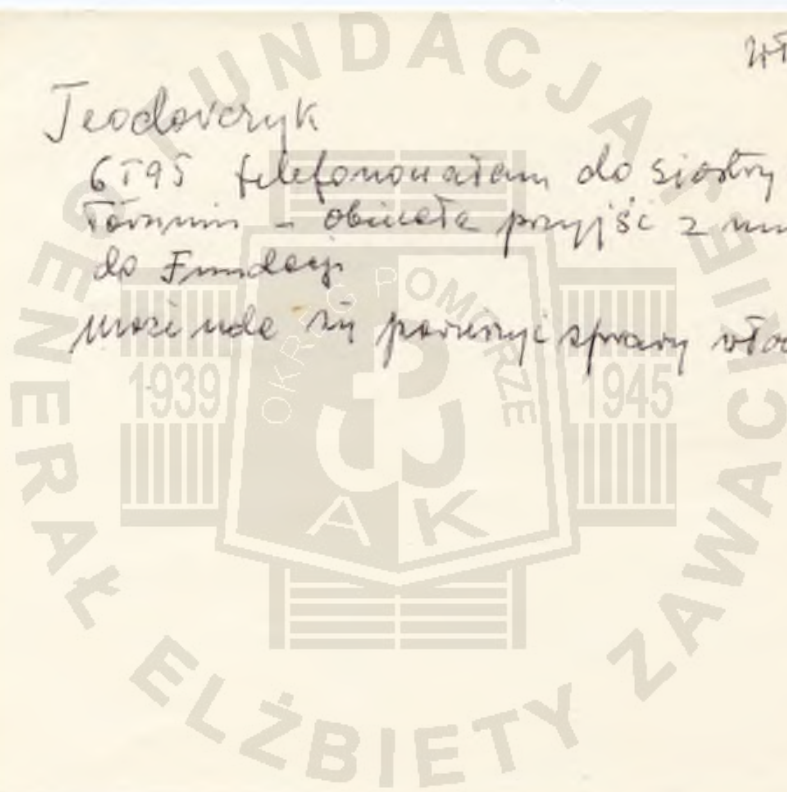
+ ^{niecierpiąc} Teodorczyk Roman? ps Roman? Włocławek 11
sier 14 pp. we Włocławku - szkolenie bojowe PW od 1931
w r 1934 przeprowadził ćwiczenia polowe
w czasie których na terenie Włocławka
zdołał zamierzyć fakt, że jest topiary
inf H Gromkowi XI 87
zob J Nowaki Kurier z Łodzi - 1945 -
Teodorczyk Roman był tak skatowany w
chacie więzienia ps. Kp...
zob Szeptowski...
Pamięć Państwa i rodzina
Grabawczyk Stanisław

Wrocław

Teodorczyk

6795 telefonowałam do siostry w
Tarnobrzegu - obiecała przyjechać z nami
do Fundacji

Musi iść się poradzić sprawy wrocławskiej

+ 6
pplik

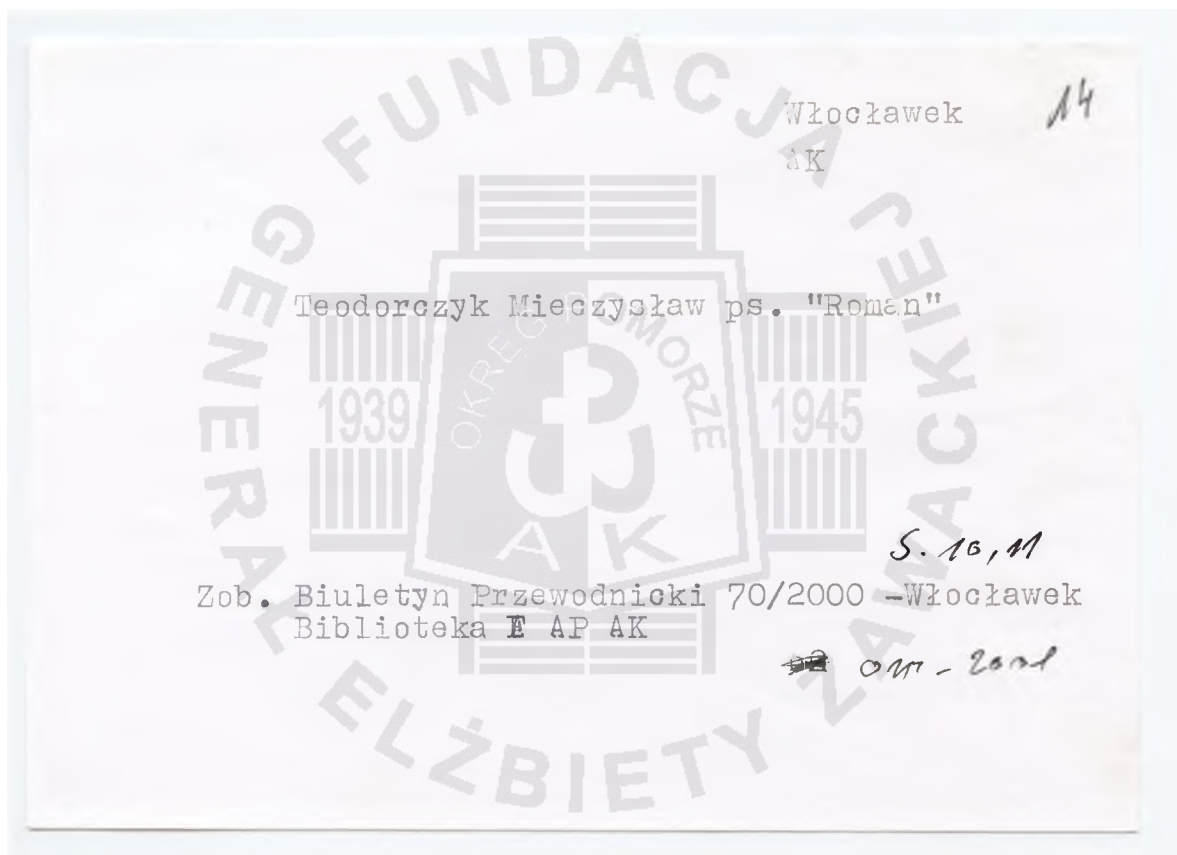
Teodorczyk Mieczysław
Roman ps. „Roman”

pose Pam
AK 13

Teodorczyk Mieczysław Roman, ps. „Roman”. Pplk, oficer III Oddziału Sztabu Podokręgu AK Warszawa Płn. Jeden z pierwszych organizatorów POZ na ziemiach pomorskich. Aresztowany 17 lutego 1943 roku, został stracony 4 lutego 1944 roku. Z godnością szedł na śmierć. Zginął w Pomiechówku. W Pomiechowie, gm. Pomiechówek jest jego pomnik. Wspaniały Polak, ofiarny żołnierz, wzorowy dowódca. Przestrzegał zasad konspiracji i bezpieczeństwa. Dbał o żołnierzy, kochał ludzi.

zob: Sadowski Józef, Słowi nr 31806,
W-wa 1999, str. 207-210.

Wsk. XI 100

Włocławek
AK

14

Teodorczyk Mieczysław ps. "Roman"

1939

1945

S. 16, 11

Zob. Biuletyn Przewodnicki 70/2000 - Włocławek
Biblioteka E AP AK

011 - 2001

+
kpt. Teodorczyk Wieszy-
staw z Wrocławia

Wrocław. Sz O 15
POZ, "Zwoli"
- AK

Wcześniej kmdt pow. myśliwskiej,
w 1941 kmdt Okręgu Asowice
(ps. "Roman", "Amor"); po ufffikacji
POZ z AK w stop. mjr szef III Oddz.
w Podskr. Północno-Asowieckim
Okr. Warszawskiego AK; w 1942 ppłk
kmdant konspiracyjnej Szkoły
Podchorążych w G-dzie.

48206. Witomska Elżbieta, opr. B/1525.13
Gd.

a
Q
t

9022
p. omowa FK 16
Warszawa

TEODORCZYK, hieronim domar
ps. "domar", "hieronim", "Pamir"

Urodz. 28.II.1898r. w Łodzi. w Warszawie oku-
pacyjnie Jacek Góral

Organizator POZ Okr. Lipiec, członek sekcji
Katy Warszawskiego Obserw. FK

4.II.1944r. został powieszony w Torcu III w Sowie-
chocku.

Zob. Słownik. Biogr. Polski. Poln. + 1, s. 208
Fundacja Archiwum Toruńskie FK
Toruń, 1994r.

11.11.2002

a

Lipno HK 17

Konarska

JEODORCZYK Aleksyśław, domare
ps, domare

Apłk. oficer Ty Oczk. Setobu Jedokr. HK
Konarska Str. Hresotowey 17 lutego 1943,
Został stracony 4 lutego 1944r.

żob Sachobsta Jozef, " cłow Nr. 3806 -
"Spowierzenie".
12-06, 1993r.

U Dany/2001

a Teodorczyk Roman Mieczysław ^{KO} P02 118
ps. "Namor", "Roman" "Zuch"

W/g Antoniego Zielin'skiego był on
sprawcą "wzpy" lipnowsko - rypin'skiej
w maju 1943 r. - dawnym kmdt.

Obr. Bloch P02 - "Zuch"

zob. Muszyński, Spisizna, J. Releje
str. 462

88. T, 102

++ Teodorczyk Mieczysław Roman, Włocławek
↓ przybrane nazwisko: Opolski Tadeusz, 19
pseud.: Roman, Miecz, Namor vel
Namur

zob. Włocławski Słownik Biograficzny,
pod red. St. Kunikowskiego, Włocławek
2004, s. 172-174

✶ VIII 04

Tedronczyk Mieczysław Roman

ps. „Roman”
a

Lipno 20
90% „Ludzi”

główny starosta 14 pp we Włodawce, dowódca PW w powiecie
aleksandraskim. 1939 1945

Zob. J. Sadowski, Mówi nr ..., W-wa 1999, s. 203.

IX '08.

opracowanie TCH 98

Muzeum Ziemi
Mazowieckiej w Pocku.
"Śladami Przeszłości"
życiorys walk i cierpienia
zapisany.

M-502/1137 KO Poza Pom
Poż AK

Teodorczyk Mieczysław
mjr. "Roman"

Teodorczyk Wiesław

